

Věře
jedné
duše

O duši,
o té nespoutané
rodící se —

síle,

— dřímající
v každém
člověku.

text & ilustrace:

Eva Svěráková

Verše jedné duše

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Eva Svěráková

Verše jedné duše – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Verše jedné duše

text & ilustrace:

Eva Svěráková

Verše jedné duše

Copyright © 2021, Eva Svěráková

ISBN tištěné verze 978-80-7650-498-1

ISBN e-knihy 978-80-7650-637-4 (l. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7650-638-1 (l. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7650-636-7 (l. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Verše jedné duše

O duši,
o té nespoutané
rodící se —

síle,

— dřímající
v každém
člověku.

text & ilustrace:

Eva Svěráková

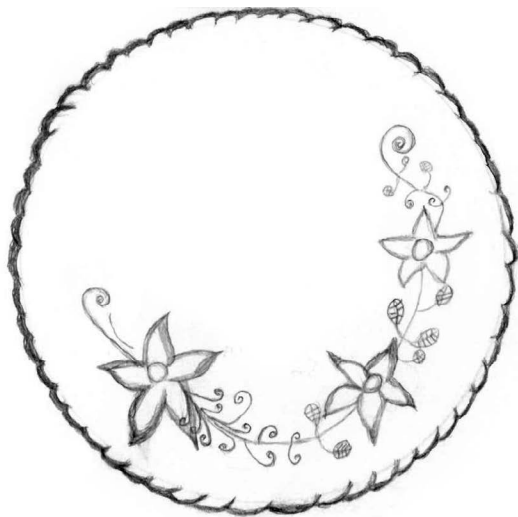
Obsah

Úvodem	5
Verše radostné	9
Verše milostné	53
Verše žalostné	65
Bonusová báseň – Amelie	95
Zdroje	96
Přílohy	97
Něco málo o autorce	100
Poděkování	101

Úvodem

*„Kytice upravená
ve váze
může dodat smysl
a výjimečnost dni
stejně jako
napsání básně
či modlitba.“*

Anne Morrow Lindbergh

Srdečně vás vítám na stránkách knihy poezie. Pokud jste se rozhodli věnovat následujícím stránkám, pak je mi nesmírnou ctí.

Podobně jako každá cesta má někde vlastní počáteční příběh, disponují rovněž uvedené básně originálním vyprávěním. Pro ucelenější kontext celého díla vás provedu zmíněnou cestou jejich historie, bez které by *Věře jedné duše* zřejmě nikdy nespatriły světlo světa.

Slunce pomalu zapadalo za obzor, když zahradu přikryl dlouhý stín. Dívce sedící v jeho středu na houpací dřevěné lavici vůbec nepřekážel. Její tvář totiž stále zářila slunečným dětským úsměvem. Dívčina pravá ruka svírala tužku, levá papír, občas nadzdvihnutý jemným jarním vánkem. Ve společnosti psacích potřeb si teď dopřávala relaxaci po bezmála půlročním nemocničním maratonu. Zdálo se však, že co Bůh handicapované holčičce ubral tělesně, přidal na intenzitě a citlivosti její duše. Myšlenky jí nyní putovaly za skvělým kamarádem. Chtěla nějak potěšit jeho srdíčko. Na rozdíl od ní ještě trávil čas na pooperačním pokoji. Jak tak dumala, zčista-jasna ji napadly následující rýmy:

*Nech mě po tvých schodech stoupat,
na tvém srdci se dál houpat,
já utrhnu ti petrklíč
a najdu k tvé lásce klíč.
Bolest tvá ať pomine,
neštěstí se rozplyne.
To vše ať se ti vyplní,
láska a něha tě zaplní.*

Samotná pak užasla nad onou spontánní plynulostí svých slov. Roz-radostněna tím zcela nečekaným objevem poezie uvnitř sebe roz-pačitě recitovala báseň své školní asistentce. Pečlivě a s upřímným zájmem jí tehdy její pomocnice naslouchala, načež vážně pronesla:

„Opravdu krásné. Zapsala sis báseň někam?“ Dívka oněměla překvapením. Chvilí trvalo, než tetě (tak asistentce říkala) odpověděla: „Ty myslíš, že bych měla?“

Roky plynuly a z malé žákyně vyrostla téměř dospělá studentka. Spolu s ní rostl také počet básniček v jejím notesu. Nosila ho stále při sobě. Tetu už sice nevidala tak často, nicméně při jednom setkání dostala slečna nabídku: „Jdu se známou – spisovatelkou – na kávu. Jestli máš zájem, mohla bych jí ukázat tvůj zápisník básní.“ Neuplynul ani měsíc, když obdržela od autorky, paní Ludmily Klukanové, velice milý dopis (viz *příloha 1* na straně 98).

Nebýt uvedeného dopisu, možná by dívka notes časem s přibývajícími léty i starostmi opustila. Ona v něm však čím dál častěji nacházela „přítele“. Jemu mohla kdykoliv svěřit aktuální události. Inspiraci nacházela všude možně. Doma, ve škole, u přátel a známých, na procházkách, v ulicích měst i třeba médiích. Čím déle ono přátelství rozvíjela, tím se stávalo pevnějším a trvalejším. Sešit s básněmi patřil zcela neodmyslitelně k jejímu JÁ.

Konečné rozhodnutí pak podpořilo nejen vlastní studium, nýbrž také empirie různých životních směrů a cest.

Přes veškerou snahu o rovnovážný poměr mezi subjektivním a objektivním vzezřením dění kolem nás naleznete u některých veršů více osobní percepcce. Téměř všechny básně prošly nemalou textovou úpravou. Jejich podstata však zůstala ponechána tak, jak byla akceptována v průběhu mého dětství, dospívání a dospělosti. Názory se pod vlivem personálních, společenských i vzdělávacích aspektů sice mění, ovšem základ platí stále. Prosím vezměte to při četbě *Veršů jedné duše* v úvahu.

Kniha je koncipována do tří sekcí – básně radostné, milostné a žalostné. Rozčlenění úzce koresponduje s křehkostí vnitřní schránky každého z nás. Společně s dalšími neméně důležitými psychickými konstantami tvoří uvedené tři pocity její stěžejní základnu. Stav *psyché* pak značně ovlivňuje naši výslednou bio-psycho-socio-spirituální jednotu. Zcela výstižně definuje lidské emoce velice moudrý a zároveň

nesmírně laskavý prof. Čačka: „Obecně chápeme CITY (emoce) jako bezprostřední, mimovolné reakce, se subjektivním hodnotícím akcentem těsně přiléhající k vlastnímu Já.“¹

Nyní si dovoluji na základě četby autorova díla spolu s vlastními zkušenostmi i vlastní interpretaci. Připodobním duši ke květině. Stejně jako rostliny nepřežijí bez světla, závlahy a půdního humusu, potřebuje také duše smích, slzy a lásku. Prostřednictvím třeba jen mírného úsměvu absorbuje energii. Pomocí slz dochází k abreakci negací a celkové regeneraci psychiky. Láska umožňuje duši mnohdy až transcendentní rozměr. Staré pořekadlo přeci praví, že „láska i hory přenáší“.

Závěrem mám jedno veliké přání. A sice abyste *Verše jedné duše* nejen četli, ale aby jejich stránky obohatily vaši komunikaci s interním i externím prostředím. Přiměly vás relaxovat, racionalizovat, dedukovat, imaginovat a hlavně tvořit. Za tímto účelem jsou zdobené kruhové obrazce některých básní prázdné. Nabízím vám tak možnost stát se spoluautory mého díla. Černobílé mandaly můžete libovolně vybarvovat.

Předně vám z celého srdce přeji příjemné počtení a slunce v duši.

Eva Svěráková

1 Čačka 2002, s. 52.